

Arrest

nr. 262 733 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M.EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 november 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 januari 2021 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit VIB, op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker dient bij brief van 16 april 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 25 mei 2021 een beslissing waarbij de aanvraag bedoeld in punt 1.3. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde schorsings- en annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 21 oktober 2021 met nummer 262 731.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 21 juni 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/01/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6e, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 26/01/2009 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het rechtsbeginsel *“audi alteram partem”*, van het hoorrecht, van het recht van verdediging en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurs-handelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen, volgende concrete toelichting bij het middel:

“[...] 2.1. Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt het recht om gehoord te worden en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekende partij met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd en dat verzoeker pas 6 dagen heeft om het grondgebied te verlaten.

De zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord verplichtte verwerende partij om verzoeker uit te nodigen, of althans hem in staat te stellen om zijn argumenten tegen de door hem voorgestelde beslissing in te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015; RvV n°146 513 van 27.05.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om « effectief » te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Mocht verzoeker effectief zijn gehoord had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat verzoeker aan ernstige medische problemen leidt waarvoor hij aan aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend bij Dienst Vreemdelingenzaken;*
- Het feit dat verzoeker ernstige en serieuze middelen ingeroepen heeft t.a.v. de beslissing van verwerende partij die zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard; Betrokkene verwijderen zou ernstige gevolgen met zich meebrengen;*
- Het feit dat verzoeker zijn privé en familieleven - in de zin van artikel 8 EVRM - in België heeft ontplooid: verzoeker is al verschillende maanden in België en wil er blijven omdat hij zich er thuis en geïntegreerd voelt; in die tijd heeft hij zijn leven in België weer opgebouwd; hij wil en doet al het mogelijke om zijn administratieve situatie sinds zijn aankomst in het Koninkrijk te regulariseren ; de tijd die hij op Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, heeft hem in staat gesteld zijn voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; hij heeft sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld ;*
- Het feit dat de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld. In casu, wordt er inderdaad geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij. In Angola zijn de grenzen nog steeds gesloten (stuk 3). Deze elementen hebben een invloed op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.*

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikelen 3 EVRM, 1 tot 4 van het Handvest, 74/13 Vw en 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, omdat het niet gemotiveerd is ten aanzien van de privé- en gezinsleven, en aangezien de beslissing niet is gemotiveerd ten aanzien van de medische situatie van verzoeker en de 9ter-aanvraag tot verblijf.

Verweerder weet evenwel dat verzoeker aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt en dat hij in België is behandeld.

Zij maakt melding van de asielpcedure, maar uit niets blijkt dat zij rekening hield met de 9ter-aanvraag en de medische situatie van verzoekende partij, nog van zijn privé- en gezinsleven.

Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang in het geval van verzoeker:

Een aanvraag op basis van artikel 9ter VW werd ingediend op 16.04.2021;

Verzoeker lijdt aan een ernstige medische aandoening (arteriële hypertensie en nierinsufficiëntie waarvoor hij nood heeft aan hemodialyse drie keer per week;

De risico's van een stopzetting van zijn noodzakelijke zorgen zijn de dood;

De nota "art. 74/13 VW" die in het administratief zou bestaan, die nog niet aan verzoekende partij werd gestuurd, wordt niet vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten zodat er niet kan worden vastgesteld dat er rekening daarmee werd gehouden bij het nemen van de beslissing.

De Raad van State heeft al geoordeeld dat de motieven kenbaar moeten zijn "hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met

de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636)” (zie arrest RvV nr. 249 058 dd. 15.02.2021 en ook arrest RvV nr. 249 199 dd. 16.02.2021).

Het administratief dossier is niet bedoeld om de motivering aan te vullen, maar om die te staven, en controleren.

De elementen en belangafwegingen die door verwerende partij worden gemaakt, en moeten gemaakt worden in toepassing van artikel 74/13 Vw, moeten worden weerdrukt in de formele motivering. Hoewel artikel 74/13 Vw geen expliciete motivering vereist op zich, artikelen 62 Vw en de motiveringsplichten als algemeen rechtsbeginsel, impliceren dit wèl.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52/3, §1 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt aangegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 januari 2021 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming heeft genomen. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de termijn voor de vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat kan worden afgeweken van de termijn bepaald in het eerste lid van voormelde wetsbepaling, indien het verzoek om internationale bescherming van een derdelander niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/3, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, quod in casu. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten binnen de zes dagen. Wat betreft de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker terecht dat deze wetsbepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker de schending opwerpt van “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”, neemt de Raad aan dat hij de schending beoogt op te werpen van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het respect voor deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 52/3, §1 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hem op deze gronden een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Evenmin betwist verzoeker dat verweerder, op grond van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, kon besluiten om een uitvoeringstermijn van zes dagen te voorzien. Deze motieven blijven derhalve overeind.

2.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij niet werd gehoord, voorafgaand aan de totstandkoming van de bestreden beslissing en dat er geen rekening werd gehouden met noch werd gemotiveerd aangaande de individuele omstandigheden die zijn zaak kenmerken. Hij wijst in dit verband op zijn gezins- en privéleven, zijn medische problematiek en de Covid19-pandemie.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering *“rekening [te] [houden] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Blijkens het administratief dossier heeft verweerder zich van deze verplichting gekweten vermits op 21 juni 2021 een nota werd opgesteld waarin wordt gesteld dat verzoeker heeft verklaard geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben en ook geen in België of in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden. Inzake zijn gezondheidstoestand werd er in deze nota op gewezen dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die negatief werd afgesloten. Deze afwegingen zijn deugdelijk en pertinent en verzoeker haalt deze niet onderuit. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat hij alhier een familieleden heeft ontplooid, maar blijft in gebreke dit familieleden ook maar enigszins te concretiseren. Verzoeker toont niet concreet aan welke familieleden hier zouden verblijven, laat staan dat hij aantoont dat er sprake is van een daadwerkelijk beleefd familieleden. Blijkens het administratief dossier verblijft alvast verzoekers meerderjarig kind in Angola. Waar verzoeker kritiek uitoefent op het gegeven dat voormelde overwegingen niet in de bestreden beslissing zelf zijn terug te vinden, herhaalt de Raad – zoals verzoeker ook zelf erkent – dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een formele motiveringsplicht. Het volstaat dat aan de hand van het administratief dossier kan worden gecontroleerd of daadwerkelijk rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden, quod in casu. Voormelde nota, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt niet bedoeld om de *“motivering aan te vullen”*. Waar er geen formele motiveringsplicht bestaat, kan er ook geen noodzaak bestaan om de motivering *“aan te vullen”*.

2.7. Specifiek wat betreft de gezondheidsproblematiek, dient te worden opgemerkt dat verzoekers aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 25 mei 2021 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing steunt op een medisch advies van een arts-adviseur, die concludeerde: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Angola. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Angola).”* Deze beslissing is bekleed met het privilège du préalable. Alleszins, het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde schorsings- en annulatieberoep werd door de Raad verworpen bij arrest van 21 oktober 2021 met nummer 262 731. Aldus werd, voorafgaand aan de totstandkoming van de thans bestreden beslissing, reeds uitvoerig onderzoek verricht naar verzoekers medische problematiek. De Raad ziet niet in – en verzoeker verduidelijkt dit ook niet – waarom verweerder, naar aanleiding van de thans bestreden beslissing, opnieuw een onderzoek zou dienen te verrichten naar de medische problematiek, wanneer dit reeds een maand eerder werd gedaan door een arts-adviseur. Aangezien aldus de arts-adviseur reeds heeft geoordeeld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, kan verzoeker niet dienstig een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest en van de formele motiveringsplicht opwerpen omdat in de bestreden beslissing niet is gemotiveerd aangaande zijn medische situatie. Verzoeker toont niet aan dat zijn medische toestand zodanig zou zijn geëvolueerd op een maand tijd, dat voormelde conclusie van de arts-adviseur niet langer actueel zou zijn en zich derhalve een bijkomend onderzoek en bijkomende motivering opdrong voor zijn medische situatie.

2.8. Specifiek wat betreft het privéleven, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat hiermee rekening moet worden gehouden. Alleszins – in het licht van een onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest – kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privéleven niet aantoont. Verzoeker, die blijkens het administratief dossier na een terugkeer naar Angola tussen 2013 en eind 2020, nog maar enkele maanden in België verblijft, poneert dat hij zich alhier thuis en geïntegreerd voelt en dat hij zijn voornaamste interesses in België heeft ontwikkeld en ontplooid. Van dit alles wordt geen enkel bewijs voorgelegd. In zoverre toch een privéleven zou moeten worden aangenomen, quod non in casu, dient erop te worden gewezen dat dit privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De door verzoeker aangehaalde *“sterke sociale banden”* – die bovendien niet worden gespecificeerd noch bewezen – betreffen niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat op grond daarvan de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

2.9. Waar verzoeker zich nog beroept op het hoorrecht, als onderdeel van het Europees beginsel van de rechten van verdediging, dient erop te worden gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Uit het arrest Mukarubega van het Hof volgt dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70).

2.10. Verzoeker stelt dat hij bij een gehoor door verweerder *“meerdere elementen naar voor had kunnen brengen”*. Zo wijst hij op zijn *“ernstige medische problemen”*. Zoals hierboven evenwel uiteengezet, blijkt dat verweerder hiervan reeds kennis had via de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker had, in het kader van deze aanvraag, de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij in de mogelijkheid was zijn standpunt ter zake naar voor te brengen. Deze medische problematiek werd zoals gezegd reeds beoordeeld door een arts-adviseur op grond waarvan de in punt 1.4. beslissing werd getroffen door verweerder. Verzoeker stelt dat hij zou gewezen hebben op het feit dat hij *“ernstige en serieuze”* middelen heeft ingeroepen tegen deze beslissing. De Raad wijst erop dat het hoorrecht niet inhoudt dat een verzoeker de kans moet krijgen middelen te ontwikkelen tegen een andere beslissing of mee te delen dat hij *“ernstige en serieuze”* middelen heeft ontwikkeld tegen een andere beslissing. De Raad wijst er nogmaals op dat hij het tegen de ongegrondheidsbeslissing ingediende beroep alleszins heeft verworpen. Verzoeker, die niet voorhoudt dat zijn medische situatie op een maand tijd is gewijzigd, toont niet aan welke bijkomende medische argumenten hij had kunnen aanbrengen. Waar hij wijst op zijn *“privé- en gezinsleven”*, benadrukt de Raad dat verzoeker het bestaan niet aantoonde van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven (zie supra punten 2.6. en 2.8.), zodat ook niet blijkt dat hij dienaangaande bij een gehoor door verweerder nog bijkomende elementen had kunnen aandragen, die een invloed zouden hebben kunnen gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing. De Raad ziet voorts niet in waarom verzoeker bij een terugkeerbesluit de kans moet krijgen om bij een gehoor door de verwerende partij mee te delen dat een verwijdering ernstige gevolgen met zich mee zou brengen. Aangezien de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten zes dagen bedroeg, deze uitvoeringstermijn maximum dertig dagen kan bedragen, deze termijn ondertussen al lang is verstreken en niet blijkt dat verzoeker het grondgebied heeft verlaten, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij het feit dat hij niet werd gehoord voor wat betreft de uitvoeringstermijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten.

2.11. Wat betreft de coronapandemie – waarvan verweerder, ook zonder verzoeker te horen, redelijkerwijs op de hoogte is – poneert verzoeker de algemeenheden dat *“de verwijdering” naar zijn land van herkomst gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de Covid-19 pandemie over de hele wereld* en dat er geen rekening werd gehouden met *“met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus (...)”*. De bestreden beslissing houdt geen verwijdering in. Het blijkt niet dat de situatie in verzoekers land van herkomst in het kader van de corona-epidemie op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing van die aard was dat er geen terugkeerbesluit kon worden uitgevaardigd of dat dit in dit verband niet kon wegens verzoekers gezondheidssituatie. Verzoeker toont dit ook niet aan. Alleszins is het zo dat in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van een terugkeerbesluit en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging ervan, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM moet verrichten. Dit houdt in dat als verweerder overgaat tot de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, hij een afweging moet maken in het licht van de corona-epidemie, mocht die op dat ogenblik problematisch zijn in Angola. Ten slotte blijkt zowel uit het stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, als de informatie

die verweerder bij de nota met opmerkingen heeft gevoegd, dat het onderdanen van Angola is toegestaan naar dat land terug te keren.

2.12. De Raad benadrukt hierbij nog dat het verzoeker ook vrijstond om – indien hij meende dat het wegens de corona-epidemie niet mogelijk was om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten – op grond van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten in te dienen. Dat verzoeker een dergelijk verzoek heeft ingediend blijkt niet, minstens toont hij dit niet aan.

2.13. Ten slotte legt verzoeker niet concreet uit en de Raad ziet ook niet in hoe artikel 52 van het Handvest, dat handelt over de reikwijdte en uitlegging van de gewaarborgde rechten en beginselen, werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA